

2026. január 08. csütörtök. Utazás Marrakeshbe

Magyarországot egy hatalmas legalább 10-15 éve nem látott havazás bénította meg. Komoly problémák adódtak a közúti és a vasúti közlekedéssel egyaránt. Aggodalommal figyeltük a fejleményeket, olvastuk a különböző ijesztő híreket a fennakadásokról, vonatok késéséről, kimaradásáról. A leírt okok miatt úgy döntöttünk, hogy az eredeti terv szerint 11⁴⁰-es vonat helyett inkább már a 11¹⁰-es vonattal indulunk Ferihegyre, nehogy valami probléma miatt lekéssük a Marrakeshbe tartó repülőt. Természetes, hogy a vonat szinte teljesen pontosan, kb. 5 perc késéssel jött, semmi probléma nem volt a Nyugatiba jutással. Az utazás 1.00-ás verziója sikeresen teljesítve lett.

Felszálltunk a KÖKI felé tartó 3-as Metróra. A Kálvin téren egy nagy csapat Kínai fiatal szállt fel. Kicsit hangosak voltak, énekeltek, nagyon jól érezték magukat. Meg is jegyeztük, na ezek se magyarok. A hazai utasok magukba roskadva, mosoly nélkül, mogorván, mosolytalanul ücsörögtek a Metró szerelvényben.

Megérkeztünk a KÖKI-hez. Azt a 200E buszt, kihagytuk, amelyik tele lett a Kínai fiatalokkal, már túl zsúfolt volt, no meg időnk is nagyon sok volt a repülő indulásáig. Szép lassan kiértünk Ferihegyre, ezzel teljesítettük az utazásunk 2.00-ás verzióját.

Bementünk a csarnokba, felballagtunk a védelmi zónába. Itt Ilkát simán átengedték, engem szinte teljesen levetkőztettek. Lehet, ha ahhoz az ellenőrző ponthoz állok én is, mint Ilka, akkor nem csináltak volna ekkora felhajtást velem sem.

Visszaöltöztem és helyet kerestünk, mert még nagyon sok időnk volt a repülő indulásáig. A Duty Free shopban folyadékokat vásároltunk.

Kiírták az indulásunk helyét, szép kényelmesen elindultunk a kapu irányába. Egy jó hosszú várakozás után végre megkaptuk útleveleinkbe a pecsétet. Mindössze három ember ellenőrizgette az elég szép számú utast. Jó lassan haladt a sor. Még szerencse, hogy időben beálltunk, már kezdtünk aggódni, nehogy már emiatt a tesze-tosza ügyintézés miatt késsük le a repülőt. Egyik-másik utassal egész hosszú időn keresztül szívoztak a határőrök.

Végre eljutottunk a B13-as kapuhoz, ahol meglepődve láttuk, hogy nincsenek is olyan túl sokan, akik a Marrakeshbe tartó repülőre várnak.

Megkezdődött a beszállás. A viszonylag kevés utas miatt a szokásosnál is nagyobb volt az utasok áthelyezkedése, az eredeti ülésrendhez viszonyítva. Nekünk is szerencsénk volt, mert ablak mellé, és egymás mellé tudtunk ülni, sőt mellénk nem is került utas, ezért viszonylag kényelmesen tudtunk utazni.

Az utazás előtt, amikor láttam a hóhelyzetet, szabályszerűen begörccsöltem, hogy mi lesz, ha a repülőnk a nagy hó miatt órákat késik. Egyébként is menetrend szerint elég későn érkezik a gép Marrakeshbe, akkor lehet hogy nehézségeink lehetnek a szállásunk elfoglalásával. Ehhez viszonyítva rendkívül megnyugodtam, amikor láttam, hogy teljesen pontosan elindultunk Marokkó irányába.

A repülőút viszonylag eseménytelen volt, néha volt kisebb turbulencia, de nem volt vészes. Utunk elején még világos volt. Egészen jól lehetett látni Budapestet, utána pedig a Balatonra is ráláttunk,

igaz csak a Kenesei, és a Fűzfői medencére, mert utána befelhősödött. Kezdték nyugovóra térni a Nap. Elképesztő csodás látványban gyönyörködhattunk legalább egy órán keresztül. A táj amerre csak látni lehetett csodálatos vörös fényben úszott, leírhatatlanul szép volt. Sajnos a fényképek nem nagyon sikerültek róla.

A másodtiszttal részletes információkkal látott el minket a repülő utunkról. Megtudtuk tőle, hogy kb. a Magyar-Horvát határnál értük el utazó magasságunkat, ami 11300 méter. Sebességünk 780 km/óra. Útirányunk Zágrábot, Triesztet, Velencét, Parmát, Genovát, Monacót, Nizzát, Marseillét, Barcelonát, Valenciát, Castellónt, Fezt és Marrakesht érintette.

Azt hisszük Gibraltár fényeit is láttuk, bár ebben nem vagyunk teljesen biztosak.

A hosszú utazás fele környékén kezdte elveszteni a türelmét az utasok többsége, egyre több volt a mászkálás, meg a mosdó is egyre sűrűbben volt foglalt.

A kisgyerekek is egyre nehezebben viselték a hosszú repülőutat.

Fez után elég durva, szerintünk szokatlanul meredek süllyedés után megérkeztünk Marrakeshbe. Hú ez nagy menet volt.

Kiszálltunk a gépből, állítólag 11 fok volt, de a magyarországi -6 után ez kellemesen melegnek tűnt.

Siessünk, mert ki tudja mi vár ránk még az útlevél ellenőrzéskor.

Meglepetésünkre a budapesti három határőrhez viszonyítva legalább húsz várta az utasokat. Szinte nem is kellett várakoznunk már sorra is jutottunk. Semmit nem szívoztak, arra azért kíváncsi lennék miért voltak kíváncsiak arra, hogy hol szállunk meg.

A pecsét beszerzése után mentünk tovább a kijárat felé, ahol még a csomagjainkat átvilágították, ezután végre kész voltunk az utazásunk 3.00-ás repülőgépes verziójával.

Mivel Marokkóban szinte sehol nem fogadnak el mást csak a papír alapú dirhamot, ezért a következő tennivalónk a pénzváltás volt. A pénzváltót könnyen megtaláltuk. Itt is csak Euroval tudtunk pénzt váltani, kártyával nem lehetett fizetni.

Következett utazásunk 4.00-ás verziója a reptér szállás transzfer. Kicsit már megbántam, hogy nem a bookingon keresztül rendeltem meg, mert a reptéri terminál előtt szinte nem láttunk egy darab taxit sem. Jajjj! Most hogyan fogunk a szálláshoz eljutni. A terminál előtt van egy parkoló. Szerencsére ott voltak a taxik. Egy fiatalember ott állt és megkérdezte a szálláshely címét és némi kalkuláció után megmondta a taxiút árát. Volt nála egy telefon, egy kis kézi nyomtató és már nyomta is a taxijegyet. Azzal mentünk egy éppen üres taxihoz. Egy dervis kinézetű fiatalember volt a sofőr, aki angolul kiicsit beszélt. Nagy nehezen megértette, hogy hova szeretnénk menni. Némi keresgélés után a GPS-be beállította a célpontunkat. Egész hosszú úton jutottunk el szállásunkig. Menetközben egy gyönyörű sugárúton jutottunk el a souk hatalmas erődtmény kinézetű falaihoz. Méreteiben sokkal nagyobb, mint amire számítottunk.

Végre megérkeztünk a szállásunkhoz. Elég kihalt környéken fogunk lakni. Most hogy jutunk be a szállásba. Egy koldus kinézetű dervis ücsörgött a ház előtt. Nekem a Süsü a sárnykányból a Sárkányfűárús figurája jutott eszembe róla. Elénk ugrott, azt hittük pénzt akar kérni tőlünk, de kiderült ő várt minket, hogy a lakásba beengedjen.

Hosszas telefonálgatás után, amely a lakás tulajdonosával történt végre bejutottunk a lakásba.

A lakás egész nagy méretű, kicsit keresgélünk kell a helységeket az ismeretlen helyen. Állítólag 110 m².

A lakás elfoglalása után lementünk a közeli kis élelmiszer üzletbe. Vettünk valamilyen élelmiszert. A bolt előtt a földön három nem túl jó kinézetű alak ücsörgött. Szerencsére nem kötözködtek, nem kéregettek, csak úgy ott voltak és figyelték mit csinálunk. Hát ezt a műfajt még szoknunk kell.

Marrakeshben szerintem ismeretlen fogalom a fűtés. Nekünk elég hűvösnek tűnik a lakás. Van klíma, de vagy nem tudtuk jól beállítani, esetleg kicsi a teljesítménye, de nem tudtuk kellemes hőmérsékletre felfűteni a lakást. Végül is a nappaliban aludtunk, mert talán ott volt a legkellemesebb a hőmérséklet. A klíma zajos, nehezen aludtunk el. Keveset aludtunk. Korán reggel már fent voltunk. Meglepődve tapasztaltuk, hogy reggel kilencre világosodott ki teljesen.

Éjjel a whatsappra küldte a mai Agafay sivatagi kirándulásunkkal kapcsolatos üzenetét az idegenvezető.

Szerencsére 15⁰⁰-kor kezdődik a program, ezért lesz időnk egy kicsit felderíteni a terepet.

Reggel a konyha ablakából kinézve meglepődve tapasztaltuk a tavalyi Madeirai szállásunkhoz hasonlóan a szomszéd telken építkezés folyik.

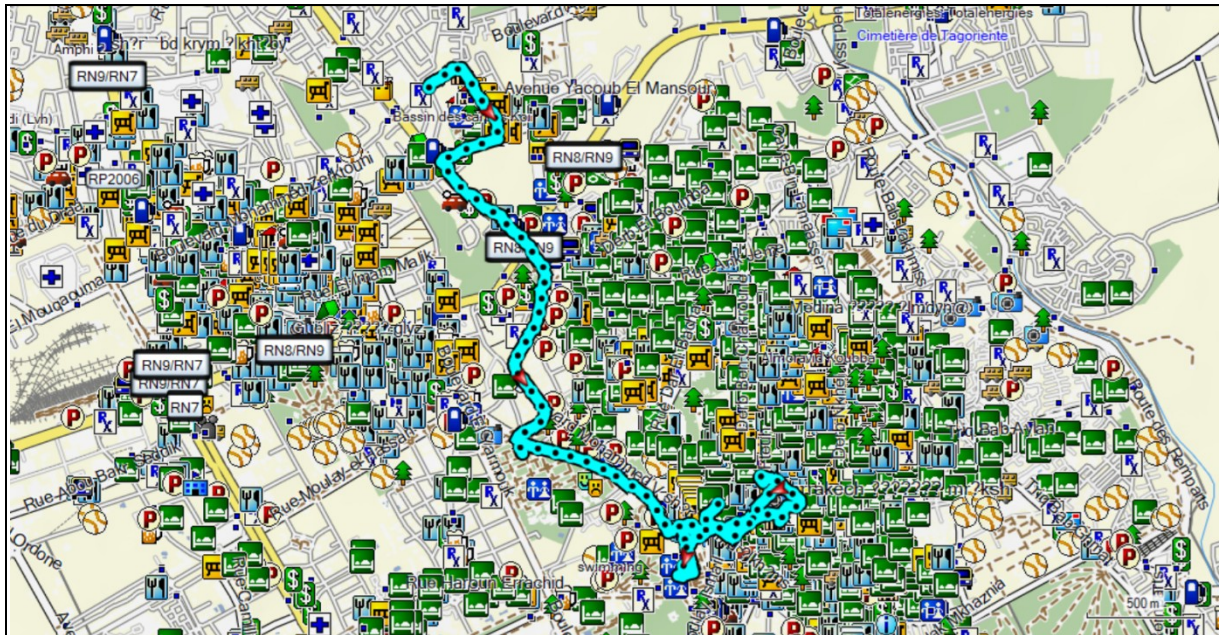
Kíváncsian várjuk a mai napot.

Mindenesetre a szállásunkon hűgútát nem fogunk kapni a túlfűtöttség miatt.

Napközbenre 17-18 fokot jósol a meteorológia. Talán be is fog jönni a jóslatuk. Ezerrel süt a Nap.

2026. január 09. péntek. Marrakesh rövid városnézés + Agafy sivatagi kirándulás

Táv: 6 km; szint -

Hát ez a mai nap, ez nagyon tömény volt. Talán nem is lehet leírni mennyi élménnyel gazdagodtunk. Megkaptuk a mai napi Agafay kirándulás találkozó pontját. Egész messzire tették a szállásunktól, volt vagy három kilométerre is. Közvetlenül Marrakesh egyik fő látványossága a Koutoubia mecset közelében.

Úgy döntöttünk, hogy reggel a fárasztó utazásunk után kicsit többet pihenünk, ezért volt 10 óra is mire elindultunk mai napi kirándulásunk találkozó helyére.

Először Jardin Majorelle mellett mentünk el. Néha be lehetett látni a botanikus kertbe, ami a leírások szerint Marrakesh egyik fő látványossága.

Ezután lefordultunk egy nagyon széles és rendkívül nagy forgalmú utcára, ami néhány kanyarral a souk falai mellett a Koutoubia mecsethez vezetett. Az utcán pont átépítés van, ezért elég nehéz és kissé veszélyes rajta a gyalogos haladás. Szerencsére sikeresen túljutottunk rajta, meg néhány zebrán, amin az átkelésnél rendkívül vigyázni kellett, mert se az autósok, se a motorosok, se a gyalogosok egyáltalán nem tartják be a közlekedési szabályokat.

Nagy örömmel láttuk, hogy a Koutoubia mecsethez értünk. Találgattuk, hogy vajon az úttest melyik oldalán lesz majd 15 órakor a találkozó.

Mindegy, ez még messze van. Nézzük meg a mecsetet kívülről és nézzük meg a hitetlenek számára is látogatható kertjét. A mecset rendkívül nagy épület és kertje is nagyon szép. Sajnos csak mohamedán vallású hívők látogathatják.

A mecset előtti téren egy padon pihentünk egy kicsit és eldöntöttük, hogy mivel még sok időnk van a találkozóig, ezért még mászkálunk egy kicsit a környéken.

Mivel a mecsethez pár száz méterre van Marrakesh főtere a Place Djemaa el-Fna, ezért elsétálunk oda, talán még enni is tudunk ott valamit, hiszen már ebédidő volt.

rövid séta után meg is érkeztünk a Place Djemaa el-Fna térre. A híréhez méltóan fogadott minket. Elképesztő hangzavar volt, hangos zenebona, dobszó, majmokat láncon sétáltatók, kígyóbűvölők, bazárok tömkelege, gyümölcsárusok. Minden volt, talán még törött lábú golya is.

Úgy döntöttünk, hogy mivel úgyis az egyik Marrakesh néző napunkon még visszajövünk ide, ráadásul az idő is telik, ezért nem nézünk szét teljesen a hatalmas téren, hanem inkább keresünk egy mosdót, iszunk kávét utána pedig eszünk valamit.

Beültünk egy kávézóba, ahol rögtön a mosdót kerestük. A pincszinten volt a mosdó és totál sötétben lehetett csak használni, semmi világítás nem volt.

Sebaj, az a lényeg, hogy túlestünk ezen a rendkívül fontos eseményen. Igyunk kávét. Még én is bevállaltam. De, a pincértől megtudtuk, hogy a kávézóban jelenleg ásványvízen kívül mást nem kaphatunk, mert áramszünet volt éppen, ezért még kávét sem tudnak főzni.

Jó nem baj, majd akkor tovább megyünk egy másik helyre, ahol már enni is tudunk. A kávézótól búcsúzásként mindkettőnk felvette az asztalokra kirakott szalmakalapot. Szerencsénkre egy kedves hölgy megkérdezte, hogy készítsen-e rólunk közös fotót. Naná, mindig nagyon örülünk az ilyen jellegű vállalkozásoknak.

Elhaladtunk egy imahely mellett, ahol a közeledő pénteki nagy imára gyülekeztek a hívők.

Ezután beültünk egy kisvendéglőbe és degeszre ettük magunkat.

Ilka grillen sült csirkét, én pedig sült kolbászt ettem. Persze a tálakon nem maradt el a sült krumpli, és a kellemesen ízesített saláta sem. Ráadásul, mivel nem tudtuk, hogy milyen lesz a felszolgálás, ezért még külön is rendeltünk egy-egy salátát. Ilka frissen csavart epret, én pedig narancsot ittam az ebédünk mellé. Hát ez pazar volt. Alig tudtunk lépni, úgy teleettük magunkat.

Visszaértünk szép kényelmesen a Place Djemaa el-Fna-ról a Koutoubia mecsethez, ahol a találkozópontra volt. a mecsetben pont vége lett a pénteki nagy imának. Elképesztő mennyiségű ember jött ki az imahelyről. Több rendőrautó is állt a mecset közelében, biztosítani a rendet, ha esetleg valamilyen rendbontás történne. Még mentők is álltak. Szerintünk néhány ezer hívő lehetett a mecsetben.

A vélt találkozóhelyen egymást követték turistákat szállító kisbuszok, de a nekünk megadott rendszámú busz csak nem akart megérkezni.

Két fiatal francia lány is az Agafay sivatagi útra készült, örültünk neki, hogy nem csak mi keresgéljük a buszt, legalább nem vagyunk egyedül. Kicsit már el is múlt a megbeszélte találkozási idő. mindannyian sík idegek voltunk, hogy esetleg átverték minket, vagy rossz helyen várakozunk?

Csodák-csodájára egyszer csak megérkezett a kisbuszunk. És már indultunk is az Agafay sivatagi kirándulásunkra.

Szerencsére a sivatag nincs túl messze Marrakeshtől, kb harminc kilométert kellett autóznunk.

Közben egy olajkészítő műhelyt is meglátogattunk. Nagyon érdekes dolgokat láttunk, hallottunk.

Megérkeztünk az Agafay sivatagba. Némi várakozás után már a tevék hátán ültünk. Hú, ez nekünk már nem volt egy könnyű műfaj. A tevék magasak voltak, jó széles hátúak. Nagyon nehezen viseltük a tevelést. Pár perces tevelés után Ilka megkérdezte tőlem, szerintem mennyi ideje tevelhetünk, én mondtam neki, hogy fél perce.

Végre visszaértünk a kiindulási pontra, kiderült hogy még mindig nincs vége a tevelésnek. De egyszer csak vége lett. A leszállás nem volt túl egyszerű, de megoldottuk. Boldogan járkáltunk a tevék körül, ezt is megúsztuk. Hát ez kicsit nagyobb kaland volt, mint amire számítottunk és vágytunk. Egyébként egészen elképesztő, egzotikus élmény volt.

Az idegenvezetőnk megkérdezte ki szeretne quadozni. Nekünk ehhez nem volt kedvünk, és bátorságunk sem.

Ezért a közeli vendéglátóhelyre mentünk, ahol mentateával fogadtak minket. Ez már a harmadik pohár volt, amit ezen a napon megittunk.

Szép lassan a quadozók is, meg másik csoportok is megérkeztek a vendéglátó helyre. Ez a sivatag közepén felállított berbersátrakból álló hely volt.

Már hozták is a hagyományos berber vacsorát. Nagyon finom volt. Evés előtt és alatt is hagyományos, kissé monoton Marokkói zene szólt. A bátrabbak táncoltak is a zeneszóra.

Kezdett a Nap lemenni. Elképesztően szép látványban volt részünk, ahogy a Nap kezdett eltűnni a hegyek mögött.

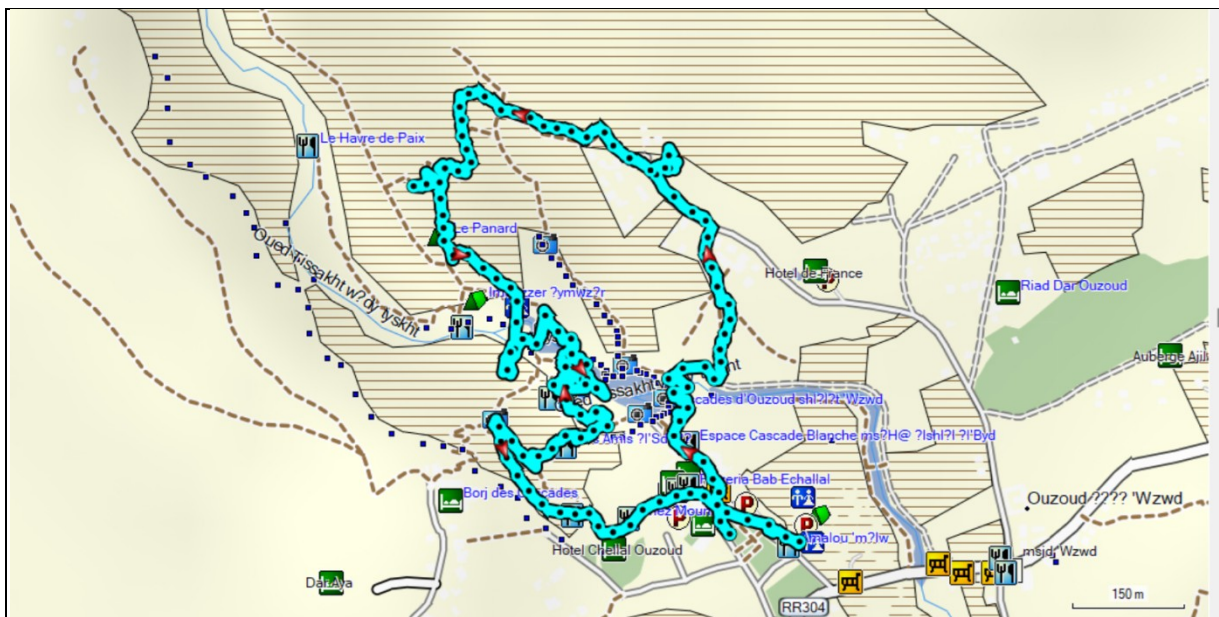
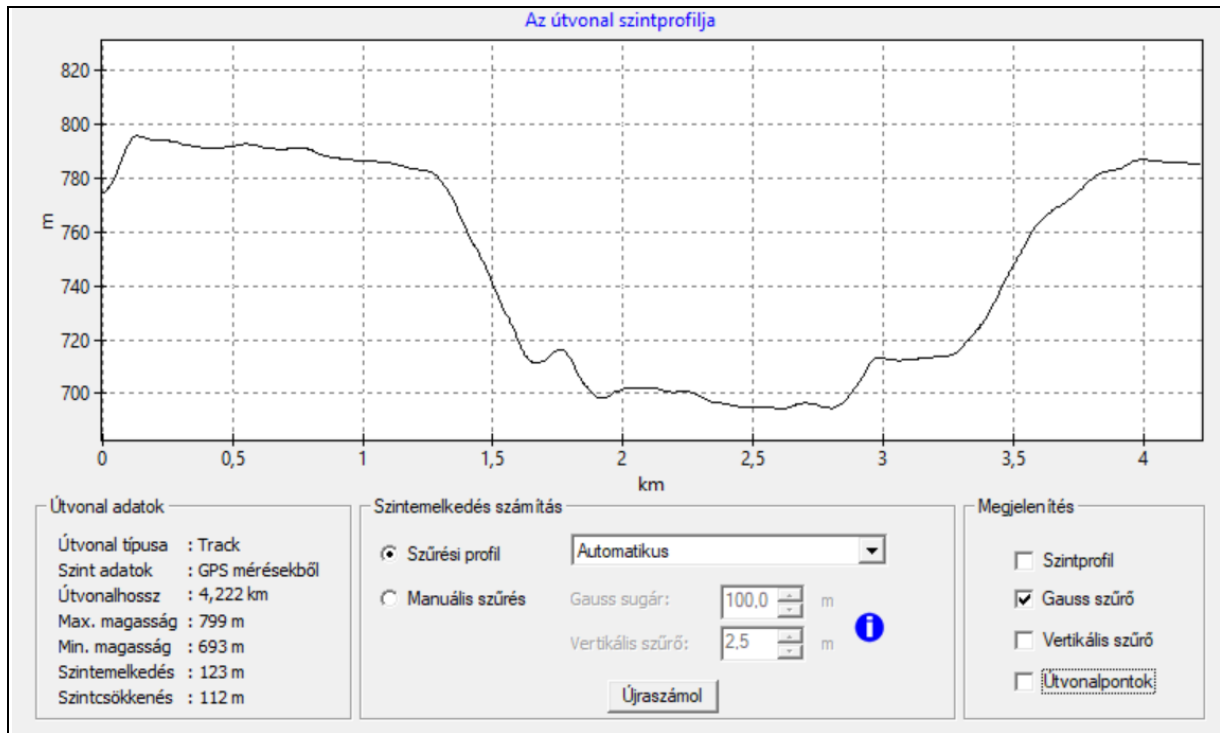
Ezután az est záró pontja egy tüzes bemutató következett. Nagyon látványos volt a bemutató.

Ezután beültünk a kisbuszunkba és egy jó háromnegyed órás buszozás után visszaértünk Marrakeshbe.

Szerencsére a szállásunkhoz viszonylag közel tettek ki, ezért kilenc körül már otthon is voltunk.

2026. január 10. szombat.

Táv: 4 km; szint: 100 m

A mai napon Észak Afrika legmagasabb vízeséséhez mentünk. Nem csalódtunk.

A találkozási pont a szállásunkhoz pár száz méterre volt, ezért nem kellett nagyon korán indulnunk. Ki is értünk legalább egy negyed órával korábban a megbeszélt időpont előtt. Vártunk-vártunk, de az autó csak nem akart megérkezni. Már majdnem 10 perccel később voltunk, mint a megbeszélt időpont, amikor végre megérkezett a várt autó.

Mi voltunk az utolsó beszállók, ezért nem is tudtunk egymás mellé ülni. Nekem már csak a sofőr melletti ülésen jutott hely.

Elindultunk az Ouzoud vízésés irányába. Kb. egy órás autózás után pihenőt tartottunk. A pihenő alatt nem tudni miért, de át kellett ülnünk egy másik autóba, másik sofőrrel. A sofőr egymás mellé ültetett minket, mint házaspárt. Gondolom, hogy a szétültetett két barátnő mennyire utált ezért minket. Hát ez van. Nekünk jó lett, másnak meg kevésbé lett jó.

Tovább indultunk az Atlasz hegység irányába. Egyre szebb volt a táj, egyre érdekesebb településeket és embereket láttunk.

Az út melletti olajfa erdőkben sok ember hajlogtatott a földre, azon tanakodtunk mit kereshetnek, talán gombát?

Útközben megtapasztalhattuk a helyiek közlekedési kultúráját. Motorokkal szembe a forgalommal, a motoron hárman ültek. Később az út mellett sok-sok iskolás gyerek igyekezett az iskolába. Bringások, szamarak, volt itt minden. Nagyon érdekes volt látni ezt a számunkra teljesen ismeretlen és idegen kultúrát.

Végre megérkeztünk Ouzoudba. Megérkezett az idegenvezetőnk is. Elindultunk a vízésés irányába.

Először a berber makikkal találkoztunk, amelyek nagyon barátságosak és falánkok voltak. Egy kis ennivalért cserébe még a fejünkre is felmásztak. Hatalmas élmény volt.

Tovább mentünk és egy olajfaligehez értünk, amely közepén kedves fogadtatásban részesültünk. Egy argánolaj készítő vállalkozás tartott nekünk ismertetőt és bemutatót. Az elmaradhatatlan menta tea is poharunkba került. Egy nagyon kedves kis hölgy csodásan érthető angolsággal nagyon érdekes előadást tartott az argánolaj történetéről, készítésének módjáról. Persze a fogadtatás fő célja az volt, hogy vásároljunk tőlük. Még lehet, hogy vettünk is volna valamit, ha nem lenne ilyen szűkös a Wizzair által meghatározott kézipoggyász mérete és a költségvetésünk se valami vastag.

Elindultunk egy meredek ösvényen lefelé. Haladásunkat szerencsére lépcsők segítették. Egyre hangosabban lehetett hallani a vízésést.

Végre megláttuk. Hát ez valami leírhatatlanul szép képződmény. 110 méter magas, három lépcsőben zúdul a mélybe. Az egyik legszebb hely ahol idáig jártunk.

Lejutottunk a vízpartjára. Mindenki boldogan, mosolyogva fotózkodott. Nem sokára egy kis hajóba ültünk és már indultunk is a vízésés közvetlen közelébe. Egyre nagyobb lett a víz morajlása. Ahogy közeledtük a vízéséshez a vízpermet egyre jobban betakart minket. Egész elképesztő nagy élmény volt.

Kiszálltunk a csónakból és elindultunk vissza az autónk irányába. Jó meredek, lépcsős terepen indultunk el.

Kb. a szint harmada tájékán egy vendéglőbe ültünk. Az asztalok a szabad ég alatt voltak, és a vízésésre rá lehetett látni.

Nagyon finom ennivalókat ettünk, magyarországi áron, pedig ez a hely Marokkó egyik legkiemelkedőbb idegenforgalmi látványossága.

Az étkezés után nem esett túlságosan jól a sok lépcső való felmászás, de nem maradhattunk el a csoportunktól, amelynek mi voltunk a legidősebb tagjai.

Hosszú emelkedő után végre felértünk a parkolóhoz. Elbúcsúztunk idegenvezetőnkől és már robogtunk is vissza Marrakeshbe.

Útközben rengeteg rendőr volt az utak mellett, akik közúti ellenőrzéseket tartottak. Velünk nem sokat szívoztak. Szerencsére csak egyszer állítottak meg minket, pedig legalább tíz kontrollal találkoztunk.

Végre megérkeztünk arra helyre, ahol oda úton is megpihentünk. Jól esett kinyújtózni lábainkat.

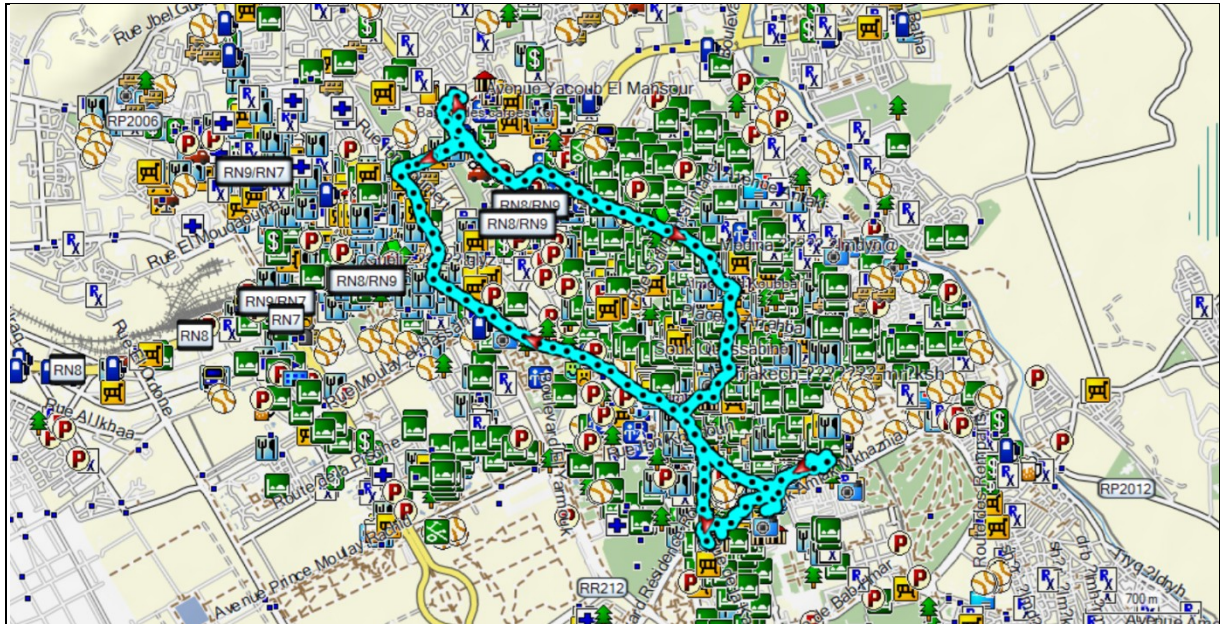
Tovább indultunk Marrakeshbe, ahol azon a ponton kitett minket a sofőr, ahol reggel beszálltunk.

Világosban, de azért nagyon fáradtan értünk vissza szállásunkra.

Ennél soha ne legyen rosszabb napunk. Felejthetetlen élmény volt.

2026. január 11. vasárnap.

Táv: 12 km; szint: -

Ezt a napot Marrakesh városnézésre szántuk. Azt hittük, hogy ez lesz a pihenőnapunk. Hát, tévedtünk.

Elindultunk souk felé. A térkép ott jelölte, hogy van egy csomagmegőrző. Nézzük meg, hogy valóban ott van-e?

A szállásunktól nem túl messze van a souk egyik bejárata. Már a bejáratnál gyanús volt, hogy ez a nap felejtethetetlen lesz számunkra. Rengeteg ember, rengeteg árus, hatalmas gépkocsi és még annál is nagyobb motor forgalom volt.

Tulajdonképpen a piac élvezetét tönkretették a tömegbe nagy sebességgel, fékezés nélkül behajtó motorosok. Nem volt olyan perc, hogy ne kellett volna félreugranunk egy-két-három motor elől. Úgy gondolják, hogy ha nem tudsz magadra vigyázni, akkor ott a kórház, vagy a temető. Az elején még úgy el is ment ez a műfaj, de eljött az a pillanat, amikor már egyáltalán nem tudtunk figyelni a piacon kirakott árukra, nem tudtuk nézni a kézműves mesterek munkáját, pedig biztos érdekes lett volna. Helyette ugráltunk jobbra-balra, előre-hátra, féltettük a testi épségünket.

Alig vártuk, hogy Marrakesh főterére érjünk, pedig, hát az sem egy nyugodt hely. A főtéren már javában állt a vásár, hatalmas zene-bona, dobolás, dudaszó. Igazi kavalkád.

Viszonylag közlőről láttunk egy kobrabúvölést. a kobrák jól le vannak szedálva, ezért tök nyugodtak voltak. Semmi megrázó nem volt a kígyóbúvölésben. Próbáltam elővenni a telefonomat, hogy ellőjek róla egy-két képet. Még nem is fényképeztem semmit, már a dervis tartotta a markát a baksisért. Mondtam, hogy nem fotóztam semmit, ezért nem kap baksist.

Volt egy jónak tűnő hely a főtéren, amit előző látogatásunk során kinéztünk magunknak. Talán valamilyen térszaételt ehetünk ott. Hát ebben a nagy kavalkádban természetesen nem találtuk meg. A főtéren is folyamatos volt a motoros forgalom. Elegünk lett ebből az ugrálósdból. Menjünk ki a Koutouba mecsethez és onnan menjünk el a mai napra tervezett három látnivalót megtekinteni.

Elsőként a királyi sírokat akartuk megnézni. A Kashba-hoz értünk, tulajdonképpen ennek területe is egy souk. Hatalmas motoros forgalom volt. Egyre jobban fogyott a türelmünk, különösen az enyém. Rajtam múlt volna, akkor beültem volna egy taxiba és otthagytam volna az egészet.

Odaértünk a királyi sírokhoz. Kiderült, hogy pár szarkofág megtekintéséért 10 eurót kérnek el. Lemondtunk róla.

Ezután az igen erős motoros forgalomban, nagy nehezen eljutottunk a régi királyi várhoz az El-Badi palota romos épületéhez. Ezt is csak kívülről néztük meg. Beláttunk a bejáratánál, és leírások alapján úgy döntöttünk, hogy a 10 eurós belépő egy rablás. Egy nagy területen, van egy szökőkút, azon kívül csak körbe a romos várfalak. Ezt is egy nagy átvágásnak éreztük.

Mentünk tovább és eljutottunk a Bahaia palotáig. No, ezért érdemes volt útnak indulni a mai napon. Ide is 10 euró volt a belépő, de hát az a csodás műemlék tényleg felejthetetlen élményt nyújtott számunkra. Ezért jöttünk. Gyönyörű arab stílusú építmény, szép kertekkel. Sajnos némelyik része felújítás alatt áll, de így is lenyűgöző látvány volt.

A palotához közeli Place de Flebrantiers téren beültünk egy vendéglőbe. Gyönyörű, napsütéses, igazán meleg időben lekívánkozott rólunk az összes pulóver. Már attól tartottam, hogy a nagy melegben nehogy napszúrást kapjon valamelyikünk.

Megettük a bolognai spagettinket és megittuk a frissen facsart citromot, narancsot. Evés közben beláttuk az egész teret és szörnyülködtünk a nagy forgalmában és a rettenetes motoros száguldozásokban.

Azért nem csak a motorosok, hanem a bringások is kitétek magukért. Lovas kocsik is szép számmal vágattak át a tömegben. Néha hasonló járművek is jöttek, mint Indiában a riksák. Időnként egy kézzel tologatott szállítóeszköz is megjelent, amivel a piacra tologatták a zöldségeket, gyümölcsöket.

Hát, azért ekkora nagy káoszra azért nem számítottunk. Hatalmas tömeg, rettenetes forgalom. Az autósok folyton dudálnak, a rendőr sípja is percenkét megszólal. A müezzin hangját a nagy zsvajban nem is lehetett hallani, pedig elég sok időt töltöttünk a belvárosban.

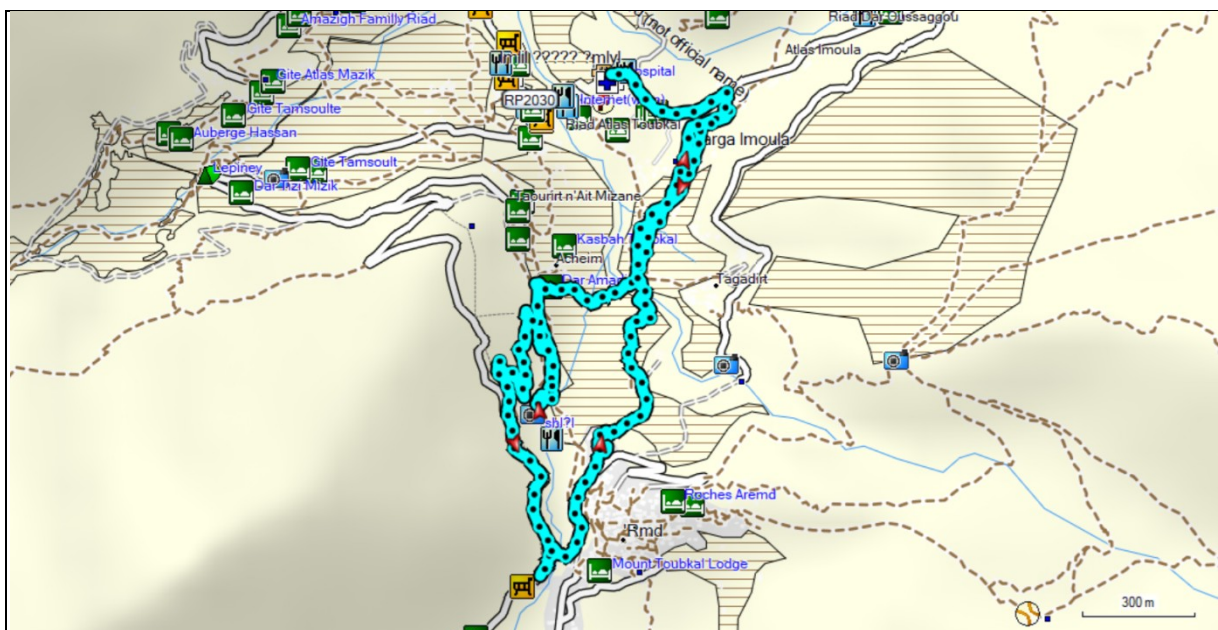
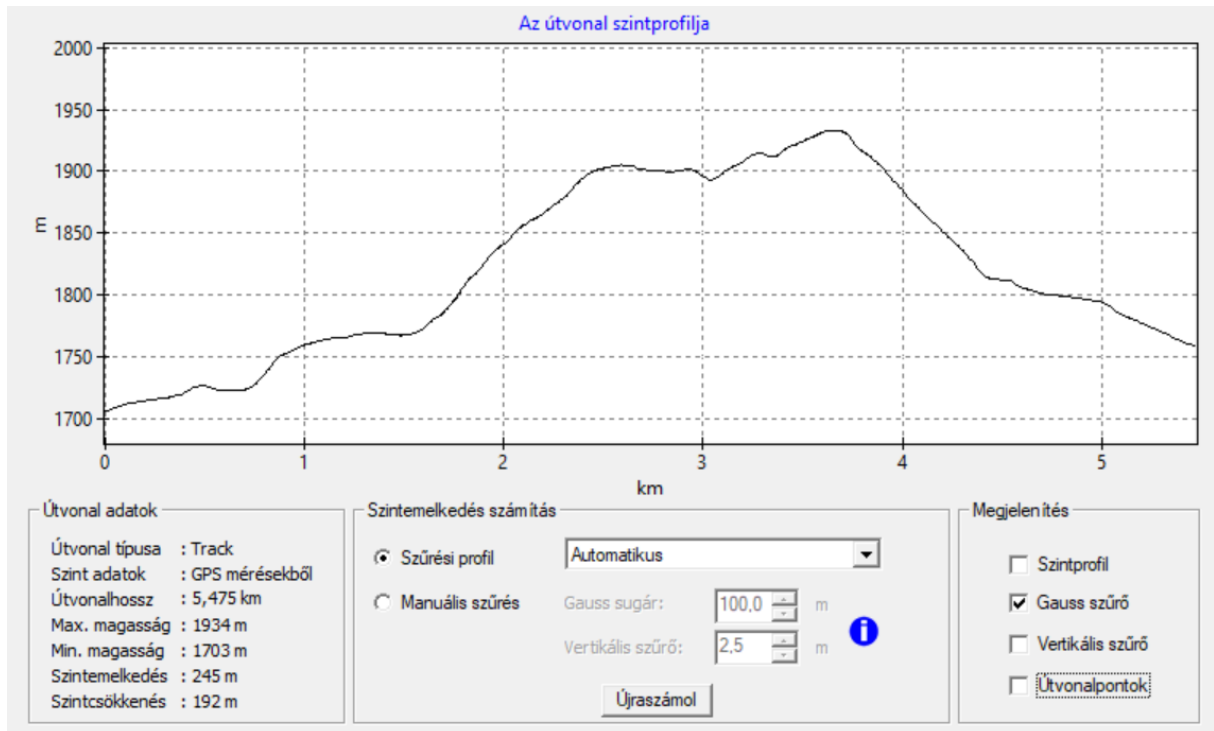
Étkezés után elindultunk szállásunk irányába. Nagy melegben kerestük az árnyékos oldalakat.

Végre hullafáradtan, idegileg erősen megviselve értünk szállásunkra.

Ilka szerint, ez a mai nap erősen emlékeztette Indiára.

2026. január 12.

Táv: 5.5 km; szint: 250 m

Ez a mai napi kirándulás méltó lezárása volt Marokkói tartózkodásunknak.

A szállásunkhoz közel vettek fel minket és már indultunk is a Magas Atlaszba. Kb. 1 órás utazás után egy szép kilátóhelyen megálltunk.

Ezután pedig pár perc múlva, már egy Argán olaj készítő manufaktúrában voltunk. Mivel ez már a harmadik ilyen bemutató volt, ezért már kicsit unalmas volt.

Ezután nem sokára beértünk a Magas Atlaszba. Elképesztően szép kilátások voltak.

Végre megérkeztünk Imlilbe. Innen indítottuk gyalogtúránkat. A túravezetőnk kicsit túl sportosra vette a tempót, pedig látnia kellett volna, hogy a társaságban több az idős, mint a fiatal.

Egy nagyon szép vízeséshez értünk. Kicsit nehezen volt megközelíthető, de kis segítséggel átjutottunk az elég gyengén megépített fahídon.

Ezután hosszú emelkedő után feljutottunk egy kis faluba, és itt egy ház tetején elfogyasztottuk ebédünket.

Elindultunk vissza a buszunkhoz. Elég meredek, néhol nagyon jeges volt az út. Szerencsére a társaság nagyon segítette egymást, így komolyabb probléma nélkül megúsztuk az utat. Végre felülhettünk a buszra és kb. 2 órás buszozás után visszaérkeztünk Marrakeshbe.

2026. január 13.

Igazi 13-i napunk volt ez a mai.

Előző este online jegyet foglaltunk a Jardin Majorelle kertbe. Ez a kert Marokkó legkiemeltebb turisztikai látványossága. Nekünk sem szabadott kihagyni.

Reggel bepakoltuk cuccainkat és háromnegyed tíz környékén átsétáltunk a közeli Jardin Majorelle bejáratához. Az online jeggyel nem volt gond és már bent is voltunk a parkban.

Nem túl nagy területű a park, de nagyon szép. Pálmák, cukornádak, kaktuszok mindenfélesége van a kertben. A járdákat, a parkot sok ember söprögette, takarítgatta. Látszik, hogy nagyon vigyáznak legfőltettebb nemzeti kincsükre.

Visszatértünk szállásunkra.

Dél körül el kellett hagynunk a szállást.

Mivel azt olvastuk, hogy a reptéren csak papír alapon fogadják el a beszállókártyákat, ezért újból bementünk a soukba. Előző látogatásunkhoz viszonyítva nem sok változás történt. A motorosok, autósok jöttek ezerrel. Valahogy már immunisak lettünk erre a nagy forgalomra. Már nem készített ki minket annyira a souk. Ez persze nem azt jelenti, hogy visszavágyunk erre a helyre.

Megérkeztünk a nyomtatós helyhez.

Egy hapsi volt előttünk. Mi szép kényelmesen leültünk és vártuk, hogy sorra kerüljünk.

Ennek is eljött a pillanata. Kinyomtatta a beszállókártyát az úriember.

Később kiderült, hogy erre nem is lett volna szükség, de erre később még kitérek.

A soukból átgyalogoltunk az El Fna térre, Marrakesh főterére. Semmi változás. Nagy hangzavar, nagy tömeg, fogatlan, szedált kigyók bűvölése.

Beültünk a kedvenc éttermünkbe. Nagyon bőséges, finom ebéddel búcsúztunk Marrakeshtől.

Ebéd után beültünk a közeli kávézóba. Még én is ittam kávé.

Sokáig ücsörögtünk a kávézóban.

Eljött a reptérre való indulásunk ideje.

Kimentünk a Kotouoba mecsethez és beültünk egy taxiba. Rendkívül nagy csúcsforgalom volt. De azért a repülőnk indulási ideje előtt kb. 3.5 fél órával korábban kint voltunk a reptéren. Mivel sok rosszat olvastunk a védelmi zónájukról, az útlevél ellenőrzésükről igyekezünk túlesni az ellenőrzéseken.

Ekkor még nem tudtuk azt, hogy mi vár ránk.

Az információs táblánk kiírták, hogy 21⁰⁰ helyett 23²⁵-kor fog indulni a gép.

Mikor már hazaértünk, akkor tudtuk meg a taxisőfőrtől, hogy Ferihegyen káosz volt az ónos eső miatt.

Elkezdődött az igen hosszú várakozási idő. Két kisgyerek nagyon ügyesen, türelmesen vette a várakozás akadályát.

Végre megérkezett Budapestről a gép 3 órás késsel.

Érdekes módon, most a beszállásnál nem szívózott velünk senki.

A repülőgépünk 2 óra 59 perc késéssel kezdett kigurulni a felszállópálya felé.

Tehát 1 percen múlt, hogy ne kelljen térítést fizetniük az utasok irányába.

Hosszú, eseménytelen utazás után végre leszálltunk Ferihegyen.

Még egy kis sorbanállás az útleveél ellenőrzésnél. Na, hát azért ég és föld volt Marrakesh és Budapest között, Budapest javára.

Taxit fogadtunk és már robogtunk is Sződliget felé.

A taxisőfőrtől sok információhoz jutottunk az utóbbi napok rendkívül kedvezőtlen időjárásáról.

Végre megérkeztünk Sződligetre.

Bementünk a házukba, ahol 10 C° fok volt. Leállt a fűtésünk. Kisebb nehézség után sikerült elindítani a fűtést.

Bekekdünk az ágyba télikabátban sálban, télisapkában. A körülményekhez viszonyítva egészen jól aludtunk.

Már 17 fok van a házban.

Hát nem így szeretünk volna vissza érni hazánkba.

Délelőtt még rövid ujjú pólóban, 20-22 fok körüli hőmérsékletben, hajnalban pedig mínusz tíz fokban.

A visszatérés borzalmas volt. Igazi 13-i nap volt.